

LUNDS
UNIVERSITET
Socialhögskolan

#METOO ÄR BARA FÖR KVINNOR?

- En kvalitativ studie om mäns attityder och användning av #metoo

Edmond Rinidoni

Kandidatuppsats (SOPA63)

HT21

Handledare: Hans Knutagård

Abstract

Author(s): Edmond Rinidoni

Title: METOO IS ONLY FOR WOMEN? - A qualitative study of men's attitudes and use of #metoo

Supervisor: Hans Knutagård

Abstract

The aim of this study is to get a deeper insight into men's attitudes and experience regarding their understanding of the sexual harassment or abuse they have endured. The study also aims to understand men's point of view in using #metoo to share their experience of sexual harassment or abuse. I have conducted four qualitative interviews with men on a virtual site which extends to the LGBT community. Through the interviews I have conducted and gained a deeper understanding and account of my purpose of the paper by using Erving Goffman's concept of stigma and Raewyn Connell's idea of hegemonic masculinity. The results of the study indicate that men have difficulties relating to the metoo movement and express that it is only for and by women. Men who have been subjected to sexual harassment or abuse expressed a responsibility for what happened to them, the desire to be able to have been able to do things differently or more when recounting their experiences of sexual harassment.

Key words: hegemonic masculinity, sexual harassment, sexual assault, male survivor, shame, stigma, #metoo

Förord

Först och främst vill jag tacka alla de män som har deltagit i min studie och gett mig möjlighet att redogöra för deras historier. Det har gjort att jag har kunnat besvara och följa mitt syfte som har varit betydande för mig under arbetets gång. I hopp om att belysa mäns upplevelser i relation till #metoo och erfarenheter av sexuella trakasserier och övergrepp har jag kunnat undersöka ett nytt och outforskat område i Sverige.

Jag vill tacka min handledare Hans Knutagård som har varit ett enormt stöd men också ett föredöme och inspiration för min studie. Hans sätt att komma med nya infallsvinklar har gjort att jag har kunnat utveckla och förbättra min studie.

Edmond Rinidoni

Innehållsförteckning

1. Inledning	5
1.1 Problemformulering	5
1.2 Syfte och frågeställningar	6
1.3 Bakgrund	6
1.3.1 När #Metoo tog över	6
1.3.2 Sexuella trakasserier, ett juridiskt begrepp	7
1.3.3 Exempel på sexuella övergrepp och trakasserier	7
1.4 Disposition	8
2. Tidigare Forskning	9
2.1 Sökprocess	9
2.2 Mäns erfarenheter av oönskade sexuella händelser	9
2.3 Heteronormativa kulturella myter	10
2.4 Metoo och mäns reaktioner	10
3. Teoretiskt ramverk	13
3.1 Stigma	13
3.2 Hegemonisk maskulinitet	14
4. Metod och material	16
4.1 Mitt metodval	16
4.2 Studiens urval och avgränsningar	17
4.3 Intervjuer	17
4.4 Intervjuernas genomförande	18
4.5 Analyserat material	19
4.6 Tillförlitlighet	20
4.7 Etiska principer	21
5. Resultat	23
5.1 Vad är #metoo för män	23
5.2 Effekterna av sexuella trakasserier	26
5.3 Skam och dess påverkan	29

6. Diskussion	35
6.1 Sammanfattning av studien	35
6.2 Metoddiskussion	36
6.3 Framtida forskning	38
7. Referenser	39
Bilaga 1 – Qruiser	42

1. Inledning

“If you’ve been sexually harassed or assaulted write ‘me too’ as a reply to this tweet”

Så löd skådespelaren, Alyssa Milanos tweet som hon publicerade på twitter under hösten 2017 som också blev en avspark på en rörelse som skulle främja främst kvinnors röster i att prata om deras upplevelser av sexuella trakasserier bland annat. I samband med #metoo kom också redogörelser om att män precis som kvinnor har erfarit sexuella övergrepp och trakasserier. Efter att metoo-kampanjen spred sig över hela världen kom även nyheter gällande Steffan Hildebrand som anklagades för att ha utsatt pojkar för sexuella övergrepp, något han också skulle erkänna (Francke, 2021). En händelse som därmed skulle visa att även pojkar och män utsätts för sexuella övergrepp och trakasserier.

Bruggeman (2019) redovisar att cirka 1 av 6 män har innan de fyllt 18 år varit med om sexuella övergrepp, vilket sannolikt också är en låg uppskattning. I en studie fann man att män med dokumenterad historisk av övergrepp, ansåg enbart 16% av män att de blivit utsatta för övergrepp, jämfört med 64% av kvinnor (ibid). I vår heteronormativa kultur existerar det en svårighet och snäv bild av mäns utsatthet när det gäller missuppfattningar som bygger på stereotyper såsom ”det är omöjligt för män att ha oönskade sexuella upplevelser med kvinnor” och ”män vill alltid ha sex”. Detta gör att mäns utsatthet blir större och män är därför mindre villiga att rapportera eller prata om deras erfarenheter gällande sexuella övergrepp eller trakasserier (Vitelli, 2020).

1.1. Problemformulering

Trots kriminaliseringen av sexuella trakasserier och ofredanden bland annat, kvarstår problemet att människor inte vågar eller känner sig uppmuntrade att prata om deras erfarenheter av sexuella trakasserier. Det föreligger i stället skam och stigma över ens upplevelser av sexuella trakasserier, särskilt hos män. Rörelser som #metoo som jobbar för att uppmärksamma och verka mot sexuella trakasserier, benämner huvudsakligen kvinnor som den drabbade gruppen medan männens röster inte är lika hörda.

Det finns en okunskap inom området kring hur män som har erfarit sexuella trakasserier ser på rörelser såsom #metoo och hur de pratar kring deras upplevelser av sexuella trakasserier. Mot bakgrund av detta vill jag i min studie intervjua män för att få en inblick i attityder och

erfarenheter gällande sexuella trakasserier och #metoo, för att därmed se om det finns underliggande orsaker till att män inte pratar lika öppet om deras upplevelser av sexuella trakasserier. Det finns ett stort behov av att beröra erfarenheter av sexuella övergrepp och trakasserier inom socialt arbete, både att bli bättre på att prata om det och främja offers hälsa och rätt att bli hörda.

1.2 Syfte och frågeställningar

Syftet med studien är att utforska och få en inblick i några mäns attityder och erfarenheter i att använda hashtags i samband med upplevelser av sexuella trakasserier, och på så sätt utöka förståelsen om hur män som erfarit sexuella trakasserier reflekterar kring deras upplevelser.

1. Hur ser män på att använda hashtags som metoo?
2. Hur ser männen på sina erfarenheter av sexuella trakasserier?
3. Kan begreppen stigma och skam förklara männens upplevelser?

1.3 Bakgrund

Denna del av studien har till syfte att redogöra för bakgrund inom området som berör #metoo samt innebörden av sexuella trakasserier och exempel på trakasserier.

1.3.1 När #metoo tog över

Den 15 oktober, 2017 blev #Metoo rörelsen uppmärksammas av både allmänheten och sociala medier efter att Alyssa Milano bad sina följare på twitter att skriva "me too" under kommentarfältet om de någon gång erfarit sexuella trakasserier (Onwuachi-Willig, 2018, s. 105). Detta gjorde att en mängd olika individer delade sina erfarenheter av sexuella trakasserier och slutade med att över tolv miljoner användare på olika medier såsom twitter, facebook, snapchat och andra sociala medier delade inlägg och reaktioner kring #metoo (ibid). Ett grundläggande koncept för #metoo är kraften bakom siffror och upplevelser, där idén ligger i att ju fler som pratar om metoo och delar erfarenheter desto lättare blir det att också säga: "det du säger hände dig, hände även för mig" (Hillstrom, 2019, s. 1). Men innan hösten 2017 när #metoo-upproppen fångade människors uppmärksamhet hade medborgarrättsaktivisten Tarana Burke startat en ideell organisation för att stötta svarta flickor och kvinnor som varit utsatta för sexuella trakasserier och övergrepp där Burke

förespråkade att använda begreppet ”me too” för att visa på att flera har erfårit samma upplevelser och att ingen är ensam om det (Jämställdhetsmyndigheten, 2022).

1.3.2 Sexuella trakasserier, ett juridiskt begrepp

Vid ändringar av jämställdhetslagen 1991 tillkom sexuella trakasserier som ett juridiskt begrepp. Med ett ökat krav på att finna åtgärder för att förhindra och förbjuda trakasserier gjorde man ett aktivt försök för att uppmärksamma arbetstagarnas ställning vid sexuella trakasserier (Jämställdhetsmyndigheten, 2019 s. 12). 1998 justerades jämställdhetslagen då man införde krav på utrednings- och  tg rdsskyldighet när arbetsgivaren anses varit medveten om att sexuella trakasserier har ägt rum (ibid). Jämställdhetslagen ersattes  r 2008 av diskrimineringslagen vilket omfattar sex skilda former av diskriminering; (1) direkt diskriminering, (2) indirekt diskriminering, (3) bristande tillgänglighet, (4) instruktioner att diskriminera, (5) trakasserier, (6) sexuella trakasserier (ibid).

Sexuella trakasserier regleras i Diskrimineringslagen (2008:567) och anges i 1 kap 4 § 5 där man definierar de som ”ett uppträdande av sexuell natur som kränker någons värdighet”. Sexuella trakasserier kan handla om förslag, blickar, tafsningar och bilder av sexuell natur bland annat (NE u. .).

1.3.3 Exempel på sexuella övergrepp och trakasserier

Pascalidou (2017, s. 180–181) redogör för vad sexuella övergrepp och sexuella trakasserier kan innefatta eftersom det omfattar en mängd olika exempel. Nedan redogörs för några av de exempel som Pascalidou tar upp.

- ”Att pressa någon att ställa upp på något sexuellt, till exempel genom att hota att sprida bilder eller rykten om den personen.”
- ”Att försöka köpa eller byta till sig sex eller bilder med hjälp av till exempel pengar, alkohol, presenter eller t nster.”
- ”Att ta på någons kropp med händerna, munnen eller könet, på ett sätt som personen tycker är skrämmande eller obehagligt.”
- ”När någon tafsar eller rör vid dig, trots att du inte vill det.”
- ”När någon visar eller sätter upp sexuella bilder som känns obehagligt, till exempel porrbilder.”
- ”Kränkande och sexuella skämt.”

Vetenskapsrådet (2018, s. 21) pratar om två horisonter när de benämner sexuella trakasserier som en ”psykologisk konstruktion”, alltså ett oönskat sexrelaterat beteende som enligt den utsatta upplevs som kränkande eller hotfullt. Sedan kan man även se det utifrån en juridisk kontext.

1.4 Disposition

I kapitel 2 kommer jag att redogöra för min sökprocess och presentera den tidigare forskning som jag har tagit del av. Kapitel 3 kommer att redogöra för mina teoretiska ramverk där stigma och hegemonisk maskulinitet tillämpas. I kapitel 4 presenteras studiens kvalitativa metodval, urval och avgränsningar samt hur jag gått tillväga under forskningsprocessen. Jag avslutar därefter med tillförlighet och etiska principer. I kapitel 5 redovisas min empiri som jag analyserar och drar slutsatser samt kopplar det till tidigare forskning och mina tillämpade teorier. Studien avslutas med kapitel 6 som innehåller en diskussion om studiens upplägg, resultat och framtidsutsikter.

2 Tidigare forskning

Inledningsvis i detta kapitel kommer jag att presentera min sökprocess för att informera om hur jag fick fram tidigare forskning. Därefter presenteras upplevelser av sexuella trakasserier bland män som ofta är en bortglömd fråga på grund av heteronormativa kulturella myter, och slutligen mäns reaktioner på #metoo.

2.1 Sökprocess

Min sökprocess inleddes genom att jag sökte på svenska sökord i en mängd olika databaser såsom google scholar, lubcat och libris. Jag inledde med detta för att få ett större perspektiv och idé om relevant litteratur som jag kan använda mig utav i mitt arbete. Sökord såsom "metoo", "sexuella trakasserier män", "metoo män", "stigma sexuella trakasserier" och "sexuella trakasserier" gjorde att jag fick fram relativt lite relevant litteratur. Jag fick även en tidig indikation om kvinnors erfarenheter kring sexuella ofredanden och trakasserier men fann inte mäns erfarenheter lika precist, vilket gjorde att jag inkluderade engelska som val på sökord för att utöka relevant litteratur. De sökord jag använde mig av var "men sexual abuse survivors", "male victims", "other metoo". Genom att använda engelska sökord fick jag också fler relevanta resultat men också mer information kring metoos innebörd. Under min sökprocess fann jag det viktigt att leta efter internationell forskning och inte bara i svensk kontext eftersom jag kan förlora en större kontext om jag inte använder mig av flera språk. Genom att kombinera flera engelska sökord började det lossna och det resulterade i en kedjesökning. Kedjesökningen var en viktig del i min process eftersom det gav mig utrymme att hitta forskning som jag annars inte hade hittat om det inte varit för att jag tittade på gamla uppsatser och avhandlingar för att se vilka källor de har använt sig av. Detta var ett utmärkt sätt att både komplettera min egen sökning och hitta forskare och författare som benämner mitt område.

2.2 Mäns erfarenheter av oönskade sexuella händelser

Medan vårt samhälle är medvetna om kvinnors upplevelser och erfarenheter gällande sexuella övergrepp är män som grupp ofta bortglömda och försummade på grund av stigma och skam bland annat. Minst 1 av 6 pojkar har någon gång erfarit sexuella övergrepp innan de har fyllt 18år (Cook & Ellis, 2020, s. 14). Siffran stiger till 1 av 4 män har någon gång upplevt oönskade sexuella händelser i sin livstid (ibid). Cook & Ellis (2020, s. 14–15) menar att när

allmänheten hör ”män” och ”sexuella övergrepp” i samma mening drar man en slutsats om att männen är förövarna, alltså en idé om att män inte kan vara de drabbade i denna situation (ibid). Samtidigt finns det en svårighet för män att se sig själva som offer menar Cook & Ellis (2020, s. 14–15). Cook & Ellis (2020, s. 15) vill se en förändring i språket när man talar om offer och i stället använda överlevare som begrepp eftersom det ligger mindre skam i det och även uppvisar motståndskraft.

Cook & Ellis (2020, s. 15) menar att män som har utsatts för sexuella övergrepp eller trakasserier kan till följd av detta känna oro över sin maskulinitet eller sexuella läggning, en underliggande och intensiv känsla av skam och självbeskyllning. Män är även mindre villiga att rapportera sexuella trakasserier/övergrepp och har svårare att identifiera upplevelser som har upplevts som kränkande och söker därför alltmer sällan stöd eller någon form av behandling (ibid). Vitelli (2020) understryker att tillsammans med rädslan om att inte bli trodd måste offren även hantera sin egen känsla av skam och detta kan ligga i varför få rapporterar om sina erfarenheter.

Mendes, Ringrose, Keller (2018, s. 237) tillägger även att det finns brist på forskning gällande hur det är och känns att engagera sig i hashtags. Bränström (2018) redogör för en rapport som Finansförbundet har gjort gällande trakasserier i finansbranschen. 4000 av fackförbundets medlemmar blev tillfrågade om de någon gång under det senaste året har utsatts för kränkningar eller trakasserier. Det rapporterades att tio procent uppgav sig ha blivit kränkt eller erfarit trakasserier däribland två procent uppgav att de blivit utsatta för sexuella trakasserier ett år efter att #metoo rörelsen tagit fart. Siffran steg till sex procent när respondenterna fick information om vad som definieras som sexuella trakasserier vilket utgör att det finns en bristande kunskap kring sexuella trakasserier och med detta i åtanke löper risken att personer som har utsatts för trakasserier vet inte om det (ibid).

2014 genomförde RFSU-kliniken en studie som utforskade hur bemötandet såg ut inom vården för män som utsatts för sexuella övergrepp (Björklund & Boman, 2016, s. 11). Man genomförde cirka 100 telefonintervjuer med ansvariga personer vid primärvård, psykiatri och akutmottagningar. Samtalen skedde i samtliga län och regioner i Sverige där ett av målen var att få en mer klar bild av hur vården fungerar samt en ställning kring vårdrutiner vid en våldtäkt och hur psykologisk behandling erbjöds akut, men även i ett senare skede efter ett övergrepp (ibid). En fråga som Björklund & Boman (2016, s. 11) tar upp var om män

bemöttes på annat sätt än kvinnor. Det framkom i samband med undersökningen att man hade rutiner och god förberedelse för att ta emot kvinnliga offer medan för manliga offer fanns dokumenterade rutiner på mindre än hälften av de tillfrågade mottagningarna. Man kunde alltså se att det saknades kunskap och handlingsplaner och jämfört med kvinnor fanns de en generellt mycket större osäkerhet kring vart utsatta män ska hänvisas till för att få akut hjälp (ibid). Rätten till stöd och hjälpverksamhet för män som har erfarit sexuella övergrepp är limiterad vilket enligt Eriksson (2021, s. 182) kan bidra till att män får de svårare att ange och beskriva sina erfarenheter av sexuella övergrepp.

2.3 Heteronormativa kulturella myter

Griswold, Neal Kimball & Alayan (2020, s. 299) anser att det finns felaktiga uppfattningar kring mäns önskade sexuella upplevelser, influerade av heteronormativa kulturella myter. Dessa kulturella myter om kön och sexualitet påverkar mäns syn på upplevelser gällande sexuella trakasserier bland annat (ibid). Missuppfattningar kring mäns önskade sexuella upplevelser, influerade av heteronormativa kulturella myter, ligger till grund för hur den amerikanska kulturen skildrar dessa upplevelser. Griswold, Neal Kimball & Alayan (2020, s. 299) understryker att en kulturell myt som existerar är att det inte är möjligt för män att ha önskade sexuella upplevelser med kvinnor då idén finns att en man inte kan övermannas fysiskt. En annan kulturell myt är att män alltid vill ha sex, alltså en man hade aldrig avvisat en kvinnas förslag om att ha sex (Griswold, Neal Kimball & Alayan 2020, s. 299). Eriksson (2021, s. 182) menar att vi lever i ett samhälle med en machokultur där män ska vara starka, tuffa och ”manliga”. Det finns en idé om att män alltid har en önskan om att ligga och detta gör att många tror att en man inte kan våldtas, och om detta skulle ske betraktas han som svag och känslig (ibid).

2.4 Metoo och mäns reaktioner

Flood (2019, s. 285) menar att mäns reaktioner på #metoo är olika, män har antingen en positiv eller negativ syn på metoo-rörelsen. När vissa män pratar om #metoo uttalar man sig om att #metoo har ”gått för långt” och förnekelse av att mäns våld är rutin (ibid). För många män finns det ett obehag som gör att man ofta inte pratar om problematiken gällande mäns utövande av sexuella trakasserier. Flood (2019, s. 285) tillskriver att maskulinitet är direkt inblandat i mäns passivitet i att belysa mäns våld mot kvinnor.

Det redogörs för tre nyckeluppgifter som metoo-rörelsen har gett som uppgift till män att ha i åtanke när det kommer till #metoo. (1) Ber män att lyssna på kvinnor för att erkänna och ansvara för våld mot kvinnor. (2) Reflektera över sitt eget beteende och därmed försöka ändra det i vardagliga relationer med män och kvinnor. (3) Bidra till social förändring, både genom att utmana andra män och förvandla systematiska ojämlikheter könen emellan (ibid). Bland män som har erfårit sexuella trakasserier och övergrepp framhålls en dialog om att man beundrar kvinnor som talar ut om traumatiska upplevelser samtidigt som många manliga offer undrar om de någonsin kommer att få erfara samma nivå av offentlig empati och förståelse (nbcnews, 2018).

Flood (2019, s. 286) menar att för att #metoo ska påverka mäns medvetenhet och insikt om sexuella trakasserier måste män själva ha hört talas om kampanjen. I en undersökning av The Editors of GQ (2018) frågade man över 1000 män mellan 18–55 år om de har hört talas om #metoo (ibid). 41% hade aldrig hört talas om #metoo tidigare. Undersökningen visar även att 47% aldrig har pratat om #metoo med någon (The Editors of GQ, 2018). Underrapportering av män som utsätts för sexuella övergrepp är mer markant än för kvinnor, vilket gör att manliga offer bedöms som mer sällsynt och detta bidrar till att eftervården för män som utsätts för övergrepp inte är lika vanligt (McLean, 2012. s. 39)

3. Teoretiskt ramverk

I detta avsnitt kommer jag att presentera studiens teoretiska ramverk och begrepp. Jag har fram för allt använt Goffmans sociologiska begrepp, stigma. Detta eftersom i tidigare forskning (se exempelvis Vitelli, 2020) finns en redogörelse om stigma och skam bland män som har erfarit sexuella trakasserier samt redogörelse om hegemonisk maskulinitet.

3.1 Stigma

Goffman preciserar begreppet stigma som är ett sociologiskt begrepp, något avvikande kännetecken hos en individ. Hans definition lyder följande:

”När främlingen befinner sig i vår närvaro, kan det framgå att han besitter någon egenskap som gör honom olik de övriga personer som tillhör den kategori där han inplaceras, någon mindre önskvärd egenskap. På så vis reduceras han i vårt medvetande från en fullständig och vanlig människa till en kastmärkt, en utstött människa. Att stämpla på det sättet innebär ett stigma, i synnerhet då den vanhedrande effekten är omfattande; stundom kallas det också oförmåga, oduglighet, handikapp.” (Goffman, 2014 s. 10)

Goffman (2014, s. 12) redogör för tre olika typer av stigma: (1) kroppsliga missbildningar av åtskilda slag, (2) fläckar på den personliga karaktären som synliggörs vid psykisk sjukdom, homosexualitet och alkoholism samt (3) stambetingade stigmat, såsom ras och religion. Enligt Goffman (2014, s. 9) avgör vartenda samhälle vad som anses och betraktas vara vanligt och naturligt för medlemmar och med detta i åtanke delas människor in i olika kategorier. Goffman (2014, s. 10) ger som exempel att när vi kommer i kontakt med en främling utgår vi från vårt första intryck av personen och därmed tycks ha tillräckligt mycket underlag för att kunna kategorierna hen och fastställa vissa egenskaper hos individen, alltså personens sociala identitet. Goffman (2014, s. 10) förtydligar att vi utgår från våra första intryck och därefter skapar en idé om normativa förväntningar och krav. Följderna blir att individen blir ”onormal” i stället för en ”felfri” människa och riskerar därför att bli stigmatiserad (ibid).

Goffman (2014 s. 51) påvisar att individer som är stigmatiserade löper risk för att förlora hopp om att leva med den stigma de tillskrivs och finner därför ett behov av att dölja det. Det finns alltså en rädsla hos den stigmatiserade att hen kommer att avslöjas och gör därför allt i

sin makt för att dölja det (ibid). Goffman (2014 s. 51–52) förtydligar att den stigmatiserade ibland kan använda sig av olika strategier för att inte bli avslöjad som stigmatiserad.

För studien innebär stigma och skam en viktig aspekt i vad som uttryckts när man talar om sexuella trakasserier och därför fann jag det viktigt att välja denna teori, eftersom jag genomgående i studien undersöker hur män talar om deras upplevelser av sexuella trakasserier och deras relation till #metoo. När man talar om #metoo kommer det ofta upp hur människor känner stigma eller skam över det de har upplevt och därför fann jag det centralt att belysa detta.

3.2 Hegemonisk maskulinitet

Hegemoni som begrepp härstammar från Antonio Gramscis analys av klassrelationerna där Connell (2008, s. 115) tar sitt avstamp i den hegemoniska maskuliniteten vilket grundar sig i en idé och mål om att uppnå ett manligt ideal eftersom det ur en kulturell dynamik gör att gruppen kan upprätthålla en ledande samt dominerande position i samhället. Den hegemoniska maskuliniteten är ett ideal och en norm där man alltså säger något för att vara det mest ”eftertraktade” och omfattar makt och status.

Connell (2008, s. 114–115) betonar att den hegemoniska maskuliniteten skiljer sig beroende på det samhälle individen lever i, det är alltså kontextbundet och kan förändras. Beroende på grupper och ideal kan hegemonin förändras om villkoren utmanas för patriarkatet och vad som därefter accepteras inom det (ibid). Hegemonisk maskulinitet är något som konstrueras i samband med interaktioner mellan människor vilket gör att det blir en verklighet för stunden eftersom det finns en oskriven dialog om vad som bedöms vara ”maskulint” (Connell & Messerschmidt, 2005, s. 848–849). Med detta i åtanke är det viktigt att ha med sig att maskulinitet är något som inrättas i sociala handlingar och maskulinitet kan alltså innebära olika saker beroende på den sociala kontexten och var man talar om maskulinitet (Connell & Messerschmidt, 2005 s. 836).

Enligt Connell (2008, s. 117) är det ovanligt för män att praktisera det hegemoniska idealet eftersom det är få män som lever upp till de normer som hegemonisk maskulinitet eftersträvar. Detta gör att det finns olika typer av överordnade och underordnade maskuliniteter (Connell, 2008, s. 114).

Anledningen till att jag valde hegemonisk maskulinitet som teori är för att vid tidigare forskning upptäckte jag de normer om maskulinitet som förväntas på män, inte bara av samhällets förväntningar men också av dem själva. Som Connell (2008) nämner är hegemoniska maskuliniteten något som konstrueras genom interaktioner mellan människor och därför är det viktigt att välja denna teori eftersom det kan anpassas till att studera maskulinitet i ett visst sammanhang, vilket i min studie intresserar sig för när män talar om sexuella trakasserier och alla aspekter som ingår i det. Teorin går också hand i hand med skam eftersom om man inte uppnår den hegemoniska maskuliniteten kan det leda till känslor såsom stigma och skam, eftersom man inte når upp till den hegemoniska maskuliniteten som sker i samband med interaktioner mellan människor.

4. Metod och material

I detta kapitel presenteras kvalitativ metod som är metodvalet för min studie. Kapitlet kommer även att redogöra för hur jag gick till väga vid materialinsamling och urval samt mitt val av intervjuer. Jag kommer även att presentera kvalitetskriterier för studien, såsom tillförlitlighet och ta upp etiska principer.

4.1 Mitt metodval

Jag har i min studie använt mig av en kvalitativ metod, vilket intresserar sig för yttranden eller innebörder till skillnad från ett sökande för statistiskt verifierbara samband (Alvehus, 2019 s. 20). Valet av kvalitativ metod lämpar sig när forskaren vill komma åt utmärkande egenskaper av ett särskilt fenomen för att därefter få en djupare förståelse av fenomenet (Repstad, 2007 s. 16). Ahrne & Svensson (2015, s. 8) redogör för att när man vill undersöka förhållandet mellan människor och samhälle i sin helhet är kvalitativ metod lämplig men också relevant. Kvalitativ forskning enligt Alvesson & Skoldberg (2017 s. 18) gör det möjligt att förstå och tyda ett fenomen utifrån det innehåll som individer ger fenomenet. Med detta i åtanke har jag därför valt en kvalitativ metod för studien eftersom med det syfte som jag har, vill jag fördjupa min förståelse om mäns attityder och erfarenheter.

Som Trost (2005, s. 7) benämner utmärks kvalitativa intervjuer av att man ställer enkla och raka frågor som därefter förvandlas till komplexa och innehållsrika svar från respondenterna. Jag har med detta i åtanke därför valt en kvalitativ metod i form av intervjuer för att komma åt rikt material som Trost (2005, s. 7) menar på att man får med hårt arbete och finna intressanta skeenden, åsikter och mönster från intervjuer. För att kunna göra detta vill jag sätta fokus på att få en övergripande bild av hur respondenternas resonerar och har för attityder kring #metoo och därmed ställa frågor om i vilken utsträckning de använder #metoo för att prata om deras erfarenheter kring sexuella trakasserier. Eftersom #metoo är ett relativt nytt fenomen, finner jag det viktigt att undersöka områden där ord för händelser kan vara svåra att tala om, eftersom det kan finnas en osäkerhet kring vem #metoo berör och när man utsatts för något som täcks inom metoo-rörelsen.

4.2 Studiens urval och avgränsningar

Det empiriska materialet i min studie bygger på intervjuer från Qruiser, vilket är ett community och mötesplats för främst HBTQ-personer. Mötesplatsen är personlig och medlemmar ges möjlighet att skapa en profil och därefter ladda upp en profilmild eller skriva en personlig presentation. Qruiser ger sina medlemmar möjlighet att besöka andras profiler och har funktioner såsom ”buffar” och kommentarsfält där andra medlemmar både kan lämna kommentarer och symboler. Genom att ha en profil på Qruiser ger det mig utrymme att komma i kontakt med personer som är villiga att delta i min studie. Jag har med hjälp av den personliga presentationen informerat om att jag söker respondenter som har utsatts för någon sorts av sexuella trakasserier, övergrepp eller ofredande. Detta gör att respondenterna själva kommer i kontakt med mig vilket jag anser som viktigt eftersom frågorna som jag planerat att ställa till respondenterna kan uppfattas som känsligt och personligt.

Med detta i åtanke har jag intervjuat alla som ville bli intervjuade. Jag skapade min profil i november månad och började successivt intervju respondenter i december månad. Eftersom respondenterna tog kontakt med mig med hjälp av min profil, kunde jag inte använda någon snöbollsmetod eftersom idén med snöbollsurval är att man kan få kontakt med ytterligare respondenter genom att nya personer föreslås av de tidigare respondenterna vilket skapar en sorts snöbollseffekt (Bryman, 2011, s. 196). Jag fick totalt sex förfrågningar om att delta i studien varav fyra ledde till intervjuer. Detta gjorde att målinriktat urval inte kunde appliceras i min studie eftersom målinriktat urval har som syfte och mål att inte välja deltagare i en undersökning på ett slumpmässigt sätt (Bryman, 2011, s. 392). Eftersom samtliga deltagare i min studie kom i kontakt med mig slumpmässigt genom att själva ta initiativet att skriva till mig har inte heller ett representativt urval varit aktuellt.

4.3 Intervjuer

Jag har valt semistrukturerade intervjuer i min studie eftersom mina frågor är djupa och svaren jag fick från respondenterna var starka och detaljerade. Mina frågor är förutbestämda och jag valde att inte ställa följdfrågor, eftersom jag ansåg att mina utvalda frågor var starka på egen hand och såg därför ingen idé i att ställa följdfrågor något som är förekommande när man använder en semistrukturerad intervju (Bryman, 2011, s. 206).

Jag fann det viktigt att följa en röd tråd och ställde därför frågor till respondenterna utifrån ett tema, som inleds med attityder och förkunskaper rörande #metoo för att sedan få en inblick i vad respondenterna har erfårit gällande sexuella trakasserier och därefter ställa frågan om skam och stigma samt vad det skulle innebära för respondenten att andra visste om deras upplevelser. Just teman är något som Bryman (2011, s. 415) berör när hen skriver om semistrukturerad intervju, hen beskriver att man ideligen har en lista över särskilda teman som ska beröras under intervjun. Respondenterna har även dem möjlighet att skapa teman och friheten att prata om vad de finner relevant när de blir ställda djupa frågor bland annat.

Under studiens gång var det viktigt för mig att ha i åtanke både tid och resurs att utföra något inom den tidsram jag har. Jag kände också en bekvämlighet i att med en semistrukturerad intervju hitta likheter och skillnader för att därefter analysera materialet som jag har samlat in. Jag har med detta i åtanke utgått från följande frågor:

1. Vad är #metoo för dig?
2. Har du någon gång använt en hashtag såsom #metoo?
3. Hur påverkade din erfarenhet av sexuella trakasserier dig?
4. Vad har du blivit utsatt för och har den därefter hindrat eller gjort det möjligt för dig att berätta?
5. Vad betyder det för dig att använda en hashtag för att dela med sig om sin erfarenhet kring sexuella trakasserier?
6. Har du någon gång upplevt skam över att ha blivit utsatt för sexuella trakasserier?
7. Har du pratat med någon angående trakasserier du har erfårit?
Om ja, berätta varför
Om nej, berätta varför
8. Vad skulle det innebära för dig att andra kände till vad du har erfårit gällande sexuella trakasserier?

4.4 Intervjuernas genomförande

Eftersom kontakten med respondenterna skedde online, via internet förblev också kontakten där. Av de fyra intervjuer skedde tre på telefon och i den fjärde kommunicerade vi via chatt. Det blev alltså inte aktuellt att hålla intervjuerna ansikte mot ansikte med pandemin i åtanke. Något som jag reflekterade över var hur jag skulle genomföra intervjuerna eftersom första

kontakten jag fick med en respondent var att hen ville endast ha kontakt via chatt, vilket gjorde att jag reflekterade över om samtliga intervjuer ska hållas på samma sätt. Då pandemin var aktuell fann jag att jag inte behövde oroa mig över att hitta en specifik plats utan gav respondenterna möjlighet att själva bestämma om de ville ta intervjuerna på telefon eller chatt. Något jag tänkte på var om jag går miste om intressant och viktig kommunikation eftersom jag inte hade möjlighet att se respondenterna och gick därför miste om ansiktsuttryck och kunde endast utgå från deras röster av de som jag pratade med på telefon. Jag undrade även om respondenten som kommunicerade med mig via chatt hade svarat annorlunda om intervjuerna i stället hade skett på telefon, hade det gjort att de öppnade upp sig mer, eller gav möjligheten att skriva möjlighet för dem att reflektera och mer gå in i känslor och attityder eftersom de kan besvara frågorna när det passar dem?

Inspelningen av intervjuerna gjordes på telefon, medföljande applikation, röstmemo och sedan transkriberades ordagrant. Eriksson-Zetterquist & Ahrne (2015, s. 51) understryker att transkribering kan genomföras på olika sätt och därför kändes röstmemo som ett självklart val.

4.5 Analysmetod

I ett tidigt stadium och innan insamlandet av empirin stod jag inför ett dilemma om jag skulle intervjua eller analysera texter. Frågor som kom upp var hur jag ska få kunskap om mäns erfarenheter av #metoo samt hur män ser på att berätta om deras erfarenheter av sexuella trakasserier. För mig var det viktigt att hitta värdefulla och lämpliga citat ur intervjuerna eftersom jag fann att dialoger som jag inte kunde koppla till mitt syfte eller frågeställningar behövde inte vara med i mitt resultat. I stället valde jag citat som kunde tillämpas på tidigare forskning, teorier, samband respondenterna emellan samt skillnader. Det var viktigt för mig att respondenternas texter var levande och berörde deras upplevelser och känslor i relation till metoo och sexuella trakasserier. Trost (2005, s. 125) menar att vid kvalitativa studier finns det inte en specifik uppsättning av tekniker utan man måste i stället förlita sig på fantasin och kreativitet. Något jag hade i åtanke när jag började analysera mitt material. Det jag gjorde var att jag läste igenom det jag hade skrivit ut och försökte därefter hitta intressanta citat för att fundera över vad jag hörde under intervjuens gång (se även Trost 2005). Som ansats har jag valt en kvalitativ innehållsanalys eftersom ansatsen fokuserar på tolkningar av texter och används enligt Lundman & Graneheim (2008, s. 159) inom humanvetenskap,

beteendevetenskap och vårdvetenskap. Det framkommer att ansatsen kan vara både deduktiv och induktiv, i mitt fall använder jag en induktiv ansats eftersom jag är intresserad i människors berättelser om upplevelser (ibid). Som Lundman & Graneheim (2008, s. 160) skriver finns det ett intresse inom kvalitativ tradition att finna sanningen ur respondentens ögon. I mitt fall är det respondenternas svar och upplevelser som är det viktiga i min studie eftersom det är deras svar som jag kommer att analysera och koppla till mina teorier och tidigare forskning.

4.6 Tillförlitlighet

För kvalitativ forskning presenterar Bryman (2011, s. 354) fyra delkriterier för att avgöra studiens tillförlitlighet, vilka är trovärdighet, överförbarhet, pålitlighet och styrka/konfirmera. Det är med dessa fyra kriterier som jag kommer att diskutera studiens tillförlitlighet.

Trovärdighet enligt Bryman (2011, s. 354) beskrivs som viktig för forskare eftersom om det finns många skilda beskrivningar av en social verklighet är det den beskrivning som en forskare redogör som därmed avgör hur acceptabel och verklig den är i människors ögon. Trovärdighet skapas när forskaren har säkerställt att forskningen har utförts i enlighet med de regler som omsätts i praktiken samt att man för ett samtal kring resultaten med de personer som är en del av den sociala verklighet som studerats (Bryman, 2011, s. 354–355). Man vill alltså som forskare bekräfta att man har uppfattat den sociala verkligheten på rätt sätt (ibid). Detta har jag gjort genom att ge respondenterna möjlighet att läsa igenom intervjuerna för att korrigera misstag eller oriktigheter. Det är viktigt för mig att respondenternas röst kommer fram och ge dem möjlighet att vara delaktiga i processen som lyfter deras attityder och erfarenheter.

Pålitlighet innebär att man som forskare kan säkerställa att det finns en tydlig redogörelse av alla aspekter inom forskningsprocessen (Bryman 2011, s. 355). Detta innefattar delar såsom problemformulering, urval och intervjuutskrifter bland annat. Jag har därför haft pålitlighet i åtanke under processen av min studie där jag har haft som utgångspunkt att beskriva samtliga delar i min studie om hur jag har samlat in mitt material samt genomfört det på ett pålitligt men också säkerställt sätt som gör att läsarna får en bild av hur jag har samlat ihop allt material.

För möjlighet att styrka och konfirmera menar Bryman (2011, s. 355) att det är ansett att forskaren inte låter sina personliga värderingar eller objektivitet påverka utförandet eller resultatet av slutsatserna från undersökningen. Därför är det viktigt att mina egna värderingar eller personliga åsikter inte påverkar slutresultatet från mina intervjuer. Detta kan jag göra genom att vara opartisk och tillåta att mina respondenter kommer till tals och är i centrum. När jag påbörjade min studie hade jag en uppfattning om sexuella trakasserier och #metoo. Därför har jag under arbetets gång försökt motivera de resultat som jag har presenterat med tidigare forskning, jag låter alltså inte egna värderingar och tankar vägleda mig i hur jag tror det är utan har ständigt utgått från vad tidigare forskning skriver rörande ämnet.

4.7 Etiska principer

Enligt Bryman (2011, s. 131) finns det fyra allmänna huvudkrav när det kommer till etiska övervägande. En av dem är *informationskravet* vars mål är att informera deltagarna i studien om undersökningens syfte. Det ska bygga på frivillighet där deltagarna bär rätten att själva avgöra när de önskar att hoppa av. Inom informationskravet ska det också framgå vilka moment som ingår i undersökningen (ibid). *Samtyckeskravet* handlar om att deltagarna ska ge sitt samtycke till sin medverkan i studien (Bryman, 2011, s. 132). *Konfidentialitetskravet* handlar om att man ska förvara de uppgifter som man har samlat in på ett säkert sätt och därför behandla med största möjliga konfidentialitet. Det är viktigt att deltagarna inte kan identifieras och att inga obehöriga kan komma åt dem (ibid). Sist har vi *nyttjandekravet* som innebär att de uppgifter som samlas in inte får användas till någonting annat än forskningen (ibid).

De fyra etiska principer är viktiga för att garantera att deltagarna inte kommer till skada eller känner sig utblottade. Det är mitt jobb att se till så att detta inte sker och därför är det centralt att ha respondenterna i åtanke och reflektera över de etiska principerna. Eftersom jag har valt intervjuer som metod är de etiska principerna viktigare än om jag hade haft en narrativ metod att utgå ifrån. Då jag kommer i direkt kontakt med mina respondenter till skillnad från ett empiriskt material som bygger på självbiografier har jag också som mål att vara noggrann med att informera och se över att respondenterna ger sitt samtycke och känner sig avslappnade och har förtroende om att jag har nyttjandekravet samt konfidentialitetskravet i åtanke.

För mig var det viktigt att tidigt peka på att anonymisering är viktigt och därför informerade jag respondenterna om att deras namn inte kommer vara närvarande i studien, detta för att skydda deras identitet och inte riskera att de kan identifieras. Jag har därför bytt namn på samtliga respondenter, detta gjorde jag genom att använda slumpmässiga namn. Jag fann det också viktigt att informera respondenterna om att de kan när som helst dra sig ur intervjun och ska bara dela med sig av vad de känner sig bekväma med eftersom jag finner att frivillighet är betydande i mitt arbete. Jag informerade även respondenterna muntligt och skriftligt om att intervjun kommer att spelas in och transkriberas. När kandidatuppsatsen blivit godkänd kommer inspelningarna att raderas och ett utskick av kandidatuppsatsen kommer att skickas till respondenterna.

5. Resultat

I denna del kommer jag att analysera respondenternas svar från intervjuerna som jag har haft. Jag kommer att utgå från citat och text som jag har plockat från intervjuerna och sedan applicera det på teorier och tidigare forskning. Jag kommer även att presentera frågorna som jag har ställt till respondenterna för att förtydliga vad respondenterna svarar på.

5.1 Vad är #metoo för män?

Vid analys av empirin har jag funnit att respondenterna har haft en någorlunda god förståelse för vad #metoo är, men problemet jag har upptäckt är att det tenderar att finnas en attityd om att #metoo endast är för kvinnor. Det finns alltså en liten koppling till att även metoo-rörelsen kan tillhöra och vara för en grupp av män. Detta är inte så konstigt eftersom man har upptäckt att när man talar om #metoo så lyfts kvinnors erfarenhet och upplevelser medan män inte benämns som en utsatt grupp. Avsaknaden av att #metoo även är menat för män visar på att många män har lite svårt att känna en tillhörighet till #metoo. Detta blev tydligt när en respondent vid namn Hampus uttryckte följande:

Jag skulle säga att det är en rörelse som vill uppmuntra kvinnor att prata om deras erfarenheter om våldtäkt och trakasserier. Trots att jag inte vet mycket om rörelsen så är jag villig att lära mig och tror på idén som rörelsen innefattar men känner inte att mäns röster blir hörda på samma sätt.

Huffpost (2019) refererar till Burke som först startade metoo-rörelsen där hon menar att #metoo inte endast är för kvinnor eller en kvinnorörelse. Burke menar att det var först kvinnor som trädde fram med sina historier men att även män utsätts för sexuella trakasserier. Ändå finns det en föreställning om att #metoo är endast för kvinnor. En förklaring på detta menar The Telegraph, 2017 är att #metoo visar på att det är en överväldigande mängd kvinnor som talar om sexuella trakasserier som har skett från mäns händer. Detta leder till att om en man vill prata om hans erfarenheter av sexuella trakasserier, måste han övervinna missuppfattningen om att män inte alltid är förövarna utan kan också vara offer av sexuella trakasserier (ibid). Missuppfattningen kan göra att man känner sig stigmatiserad eftersom man är rädd att inte bli betrodd samtidigt som man känner skam och stigma över det man har erfarenhet av och vill inte bli riskerad att inte nå upp till de normativa förväntningar och krav som Goffman (2014, s. 10) skriver om.

Inledningsvis under intervjuerna ställde jag frågan ”vad är #metoo för dig?” eftersom jag tidigt ville identifiera vad #metoo betydde för varje respondent då #metoo kan betyda olika beroende på vem man ställer frågan till. Individer har olika mycket kunskaper och erfarenheter kring ämnet och kan därför uppfatta #metoo olika. Mendes, Ringrose, Keller (2018, s. 237) menar att trots att hashtags såsom #metoo har blivit uppmärksammad och fått mycket respons från media vet vi fortfarande väldigt lite om #metoo. Vi saknar en idé om vad det faktiskt gör, och hur det kan skapa en social förändring.

Fredrik: som är en av fyra respondenter sa följande i relation till vad #metoo betydde för honom:

Att förebygga och bekämpa diskriminering som sker dagligen. Alltså en uppmuntring om att dela med sig av sina berättelser och våga prata om något som för många är privat och personligt. Från det jag hör från nära är det diskriminering och sexuella trakasserier som sker dagligen och därför ser jag metoo som något som uppmuntrar mest kvinnor att prata om det man har erfär. Jag finner att vi från Sverige är dåliga på att prata om sexuella trakasserier och ser obesvärade på det, något som inte existerar

Fredrik understryker att han finner att metoo är ett förebyggande och ett sätt att bekämpa diskriminering som sker. Han upplyser även att han hör ofta om personer som har varit med om sexuella trakasserier, något som sker dagligen. Trots att sexuella trakasserier sker frekvent menar Fredrik på att Sverige är dåliga på att prata om det och i stället låtsas om att det inte existerar. Likt en annan respondent vid namn William som jag fann upplysande var när respondenten menade att metoo representerade ett slut på en tystnadskultur.

Jag ser metoo som ett nytt fenomen likt time's up som är en respons på den tystnadskultur som har funnits en längre tid. För mig är det viktigt att främja offers röster om att prata om det de har erfär för att sedan göra skillnad.

Enligt Langone (2018) har #Metoo och Time's up i många avseende liknande syfte men tillskillnad från #Metoo där man uttryckligen behandlar sexuellt våld av alla slag, fokuserar Time's up mer på jämlikhet på arbetsplatsen och i detta avseende fokusera på att skapa ekonomiska möjligheter för kvinnor där sexuella trakasserier samt övergrepp är även en del. Precis som Time's up utgår #metoo ifrån en slags tystnadskultur kring sexuella trakasserier och övergrepp, där det finns en idé om att bryta tystnadskulturen om att inte våga anmäla eller berätta om upplevelser som uppfattas som svåra eller traumatiska.

En intervjufråga som jag fann viktig var om respondenterna har någon gång använt en hashtag såsom #metoo. Detta för att jag ville se om männen i min studie känner sig inspirerade att använda #metoo och deras syn på rörelsen.

Samtliga män har inte använt #metoo för att dela med sig av deras erfarenheter, nedan kommer samtliga redogörelser om varför och attityder på att använda #metoo.

Adam och Hampus menar på att det är för personligt medan Fredrik och William aldrig har haft en tanke på det.

Adam: Jag har vänner som har använt hashtag online men jag är inte någon som känner för att dela med mig om mina erfarenheter öppet. Det känns som mer något man kan göra för personer man litar på eller har stabiliserat en nära relation till. Det känns som att alla kommenterar olika hashtags för att uppfattas som "woke" men jag tycker inte att det gör speciellt mycket då folk inte tar sig tiden att reflektera över vad det de skriver innebär och vilken effekt det har. För mig handlar det om handlingar och inte det du väljer att publicera på din sida.

Hampus: Nej, det har jag aldrig gjort. Det känns personligt och aldrig känt för att dela med mig om det jag har varit med om på sociala medier eftersom jag inte riktigt kan relatera till rörelsen. Jag tycker att det är viktigt att kvinnor och män som vill göra det ska också få chans att göra det utan att bli kritiserade.

Hampus & Adam uttrycker hur personligt det är att dela med sig av det, de har erfart. Det finns ingen tanke om att använda en hashtag för att redogöra eller publicera offentligt deras upplevelser eller koppling till #metoo. Connell (2008, s. 114–115) skriver att hegemoniska maskuliniteten skiljer sig beroende på det samhälle och miljö individen lever i. I dagens samhälle kan man alltså se att männen som jag har intervjuat inte känt sig uppmuntrade eller haft en tanke på att redogöra för personer de inte känner om deras upplevelser av sexuella trakasserier vilket visar på att det finns en idé om att män inte ska avslöja eller redogöra kring deras erfarenheter av sexuella trakasserier eller övergrepp. Eftersom hegemonisk maskulinitet kan förändras (se Connell, 2008) kan det också ske en förändring i framtiden där man i stället uppmuntrar män, att prata och dela med sig av händelser som kan erfaras som emotionella.

Fredrik: Jag har skrivit olika hashtags för att mest visa att jag står bakom vad de försöker göra men tror aldrig att jag har använt metoo. Jag har aldrig tänkt på att man kan använda metoo. Även om jag vet vad det betyder så har jag aldrig kopplat det till mig själv.

William: Nej, jag är inte emot det alls men aldrig tänkt på att använda metoo som hashtag förrän jag fick ett meddelande från en tidigare klasskamrat som tackade mig för att jag stod upp för henne och såg till att hon kom hem oskadd efter att hon hade druckit mycket på en fest. Hon berättade att hon hade druckit alldeles för mycket och vet inte i efterhand vad som kunna inträffat om jag inte tog hand om henne. Fick meddelandet när metoo rörelsen började ta fart. Det visade mig att det är ingenting fel på att använda hashtags för att dela med sig om ens erfarenheter och att det kan få en god effekt men aldrig använt det.

Man kan alltså se att samtliga respondenter aldrig har använt #metoo och från första frågan jag ställde gällande vad #metoo är för varje respondent kunde man se att ingen hade en negativ syn på #metoo utan i stället kände ingen av männen en särskild tillhörighet till rörelsen eftersom man definierade #metoo som något som är för och till kvinnor. Det finns alltså en skillnad på att stödja och stå bakom #metoo jämförelsevis att applicera #metoo på sig själv och identifiera sig med rörelsen som man.

5.2 Effekterna av sexuella trakasserier

Efter att ha ställt inledande frågan kring vad #metoo betydde för varje respondent och om respondenterna har någon gång använt #metoo för att dela med sig av deras erfarenheter, valde jag att ställa frågan hur påverkades respondenternas erfarenheter av sexuella trakasserier respondenterna. Detta eftersom jag ville få en inblick i hur varje respondent pratade om de sexuella trakasserier/ofredande de erfarit och hur man som man väljer att prata och uttrycka hur det har påverkat var och en. I Adams fall som utsattes för sexuellt ofredande när han fick oönskade dickpics skickade till honom, uttryckte han följande:

Jag är mer försiktig idag, har raderat alla appar som har med dejting att göra. Det har definitivt påverkat mig i hur jag kommunicerar med människor online och jag träffar inte längre män online. Jag har fått lite av en avsmak att använda sociala medier till att träffa män. Det känns som att mycket skit sker online och alla trakasserier har inträffat på nätet. Samtidigt tror jag att eftersom det skedde på nätet och inte i verkligheten har jag inte blivit lika påverkad, det hade varit värre om något hade blottat sig för mig i verkligheten. Min lösning var alltså att radera alla appar och förhindra det från att ske igen.

En avsmak från dejting appar som skedde i samband med att Adam använde Hornet, en platsbaserad applikation för sociala nätverk och online dejting för homosexuella män. Han började kommunicera med en äldre man som var till en början trevlig och hade liknande intressen som Adam. Konversationen gick från att vara seriös till att ha sexuella undertoner

väldigt snabbt vilket gjorde att Adam backade hastigt och avslutade chatten. Han såg alltså ingen idé med att fortsätta konversationen eftersom mannen ville utbyta nakenbilder och ville träffas för att ha sex. Trots att Adam informerade om att han inte var intresserad så skickade mannen ett dussintals meddelanden vilket gjorde att Adam till slut blockerade mannen. Dagen därefter när Adam använde appen återigen, la han märke till att samma person men med ett nytt konto hade skickat en mängd nya meddelanden och bilder på mannens könsorgan bland annat.

Adams lösning att hantera det han har erfårit var att radera appar och göra sig av med sociala medier och uttryckte att han kände avsmak från det han har upplevt. Strategin om att radera alla dejting appar kan man referera till Goffmans (2014, s. 51-52) sätt att belysa om olika strategier som individer använder sig av för att inte bli "avslöjad" som stigmatiserad.

I Hampus fall i hur hans erfarenheter av sexuella trakasserier påverkade honom besvarade han följande:

Jag har inte reflekterat särskilt mycket över det då jag vet om att andra har varit med om mycket värre och olyckligtvis är sexuella trakasserier något som många kommer att vara med om någon gång. Jag tror att det finns en gråzon om vad trakasserier är och många vet inte att de har blivit trakasserade utan ser upplevelsen som något obehagligt men inte olagligt. I mitt fall var det så till en början, jag försökte ignorera händelsen och gå vidare utan att ge det något liv, det var som jag begravde det som hade hänt

Hampus var ute en kväll med vänner för att besöka en gay nattklubb där han både drack och dansade. Under kvällen la han märke till att en man stirrade mycket på honom men la inte mycket fokus på det utan fortsatte att dansa och sällskapa med vännerna. Det var först senare på kvällen som han först kom i kontakt med mannen som stirrade. Mannen började tafsa på Hampus som sedan ledde till att han tog Hampus mellan bena ett flertal gånger. Hampus förklarar att han kände sig obekvämt och tänkte för sig själv "flytta handen från min penis" men frös och beskrev att han knappt kunde röra sig. Hampus förklarar att det kändes som om det inte hade skett samtidigt som han var upprörd och beslutade sig för att lämna nattklubben.

Trots att jag vet att jag inte gjorde något fel utan det ligger på den andra så känns det ändå som att jag kunde ha gjort mer för att stoppa honom eller åtminstone lämnat tidigare. Dagen efter så berättade jag allt till en vän och var mest nonchalant i hur jag berättade vad som hade skett där hon avbröt mig och sa: "du har ju blivit utsatt för övergrepp". Det kom som en chock eftersom jag inte trodde att det han gjorde var olagligt eller definierades som övergrepp.

Statistik visar att sexuella övergrepp huvudsakligen drabbar kvinnor, vilket (The Telegraph (2017) menar på är något som alla förmodligen alla vet intuitivt. Detta betyder dock inte att män inte faller offer för övergrepp (ibid). En oro som uttrycka av både män och kvinnor som har erfårit sexuella övergrepp är att det finns ingen idé att prata om ens erfarenheter eftersom fällande domar för sexuella övergrepp är låga. Särskilt för manliga offer förvärras detta av att samhället ofta ser sexuella övergrepp som ett brott som begås av män (ibid). Som Hampus beskrev var han nonchalant när han pratade om upplevelsen dagen därpå med en vän, trots att han kände sig obekväm och upprörd över händelsen samma dag som det skedde omvandlades det till att han i stället inte tog det seriöst när han berättade för en vän om vad som hade skett. Det tog alltså vännens kommentar ”du har ju blivit utsatt för övergrepp” för att Hampus skulle förstå att det var ett så kallat övergrepp och därför ett sexualbrott.

Fredrik som jag intervjuade hade nyligen börjat jobba på en ny tjänst där han kom i kontakt med en kollega som också identifierade sig som homosexuell. Fredrik berättade att det hela började relativt oskyldigt med att ta lunch tillsammans, han började med tiden se att kollegorna på jobbet gav varandra blickar när den ena kollegan som han tog lunch med ofta frågade Fredrik om han ville ta lunch tillsammans vilket medverkade till att han en dag av en annan kollega fick frågan om han och mannen han lunchade med dejtade. Fredrik uttryckte att han kände att det hela var märkligt eftersom han såg att ta lunch med en kollega som något oskyldigt. En dag fick Fredrik frågan om han var aktiv eller passiv och frågor gällande storlek på kuken. Därefter började Fredrik få sms sent på kvällen från kollegan om att han ville knulla och ombads att skicka bilder. Fredrik berättade att han kände sig obekväm och ifrågasatt sig själv om han var känslig eller svag som var upprörd. Fredrik vågade aldrig anmäla händelsen eftersom han inte ville uppfattas som ”jobbig” eller ”känslig”.

William pratade med en kille online som ledde till att de träffade i verkligheten. De började träffas regelbundet och William berättade att de hade bra kemi och de hade mycket gemensamt. En natt efter att de hade tittat på film började mannen tafsa på William när de låg i sängen som sedan ledde till att han tog på Williams penis och gick därefter under täcket för att utföra oralsex på William utan hans samtycke. William beskrev hur han låg där och tänkte för sig själv ”jag hoppas att det slutar snart” och minns att han tänkte ”ligg still, låtsas att du sover”. William beskrev hur han kände sig utnyttjad och smutsig efter händelsen. William

förklarar att händelsen varade bara i några minuter men det kändes som en evighet och ledde ingenvart eftersom William aldrig fick ett stånd.

I samtliga fall valde ingen av männen att rapportera deras upplevelser och många av dem beskyllde sig själva till en början genom att applicera termer såsom. ”jobbig” eller ”känslig” på dem själva. Det var alltså viktigt för flera av respondenterna att inte identifieras som svaga vilket enligt The Telegraph (2017) indikerar maskulinitet att män ska vara starka och oberörda. Att söka hjälp kan ses som ett tecken på svaghet. Erkännandet av sexuella övergrepp för män kan få män att känna sig mindre manliga och detta syns i en studie som visar att 42% av män tror att en man är ansvarig för att vara emotionellt starka och ansvarar att hantera kriser jämförelsevis med kvinnor som är 17%. Med detta i åtanke ser man hur män många gånger beskyller sig själva i relation till de sexuella övergrepp de har erfarit. Det finns stigma och skam i det männen har upplevt vilket Goffman (2014, s. 10) redogör när hen understryker att när en individ besitter en egenskap som gör honom olik de övriga så reduceras individen i främlingars ögon som en utstött och ofullständig människa. Detta kan därför vara en orsak till att männen inte väljer att berätta eller utge i tryck deras upplevelser av sexuella trakasserier eller övergrepp. Som Eriksson (2021, s. 182) skriver så lever vi i en machokultur där man förväntar sig att män ska vara starka och tuffa för att identifieras som manliga, och när man inte upp till de krav som ställs på män så ses man som känslig vilket var också en rädsla som en av respondenterna benämnde.

Kimmel (2005, s. 25) poängterar att han ser maskulinitet som något som ständigt förändras, en samling av betydelser som vi konstruerar genom relationer med oss själva och andra. Enligt Kimmel (2005, s. 25) är manlighet varken stillastående eller tidlös utan understryker att det är historiskt och därför också socialt uppbyggt, alltså något som skapas i civilisationen. Med detta i åtanke kan definitionen av ”manlighet” betyda olika beroende på tid och rum och därför kan det också ske en förändring där man i stället uppmuntrar män att prata om upplevelser i relation till sexuella trakasserier och övergrepp. Där man i stället ser det som en styrka eller mod att våga prata om ens känslor och upplevelser.

5.3 Skam och dess påverkan

Efter redogörelsen av vad samtliga män har erfarit och hur händelserna har påverkat dem fann jag det viktigt att täcka frågan om respondenterna har pratat med någon om de trakasserier de

har varit med om. Jag vill alltså sätta fokus i detta kapitel på ord, männen använder för att redogöra om deras erfarenheter har hindrat dem från att prata med andra om sina upplevelser och i så fall få en inblick i hur man redogör känslor av att berätta eller inte. Enligt Telegraph (2017) visar metoo-rörelsen på att kvinnor är bra på att ge varandra synligt stöd i att prata om erfarenheter gällande sexuella trakasserier. Män å andra sidan har inte samma historik att erbjuda offentligt stöd för varandra. I stället finns det en mentalitet att hantera problem ensamma och män vågar inte prata om sina erfarenheter i samma utsträckning som kvinnor (ibid).

Hampus berättade något som jag fann väldigt intressant vilket var att han kände ett större stöd från kvinnor i relation till att dela med om hans erfarenhet av sexuella trakasserier.

Dagen efter berättade jag till en vän som hjälpte mig att förstå vad som hade hänt. Jag hade ännu inte förstått eller bearbetat det som hände eller hur allvarligt det var. Med hjälp av hennes stöd och ord, hade jag det lättare att berätta för mina föräldrar.

Hampus berättar att han fann det enklare att prata med sin mamma om det han hade upplevt då hon uttryckte oro och empati med sitt språk och kroppsspråk. Medan Hampus pappa sa inte så mycket och upplevdes som stel vilket gjorde att Hampus aldrig pratat om sin upplevelse med sin pappa igen.

Likt Hampus har Adam också pratat med någon gällande det han har erfart, nedan framgår Adams svar på frågan:

Jag upplever det svårt att prata om det eftersom jag vet inte hur man ska ta upp det eller vart man ska börja. Men när andra vet om ens upplevelse känns det bättre och ett lättnad. Jag har ett par vänner som har också fått dickpics skickade till dem online. Det känns liksom bra att man inte är ensam om det och att man har rätt att känna obehag och märklig. Det känns skönt att ha några man kan prata om det eftersom de har varit med om samma grej och det gör att man känner en typ av samhörighet.

Till skillnad från Hampus och Adam har både Fredrik och William valt att inte berätta något om deras erfarenheter av sexuella trakasserier/övergrepp.

Fredrik: Jag har aldrig pratat i detalj om det jag har utstått utan bara sagt att jag bytte jobb på grund av att någon var ”creepy” och valt att inte berätta mer när vänner frågar. Jag vet inte varför jag inte berättar mer. Det kanske är för att jag

skäms och önskar att jag hade gjort saker annorlunda och inte bara ignorerat det som hände utan i stället konfrontera honom.

William: Nej, jag har aldrig berättat om övergreppet för någon. Det har varit min hemlighet. Detta är första gången jag har pratat om det. Jag bedövade mina känslor genom att dricka och festa mycket, det kändes lättare än att prata om det. Det är först idag som jag ser hur mycket det påverkade mig. Jag har en underbar partner numera som är lyhörd och närvarande och om jag skulle berätta för någon så hade det givetvis varit honom. Jag är lite rädd att gräva i gamla sår och berätta för personer jag älskar då jag inte vill att de ser mig annorlunda.

Även om ingen benämner skam rakt ut så blir det tydligt att det är närvarande när Fredrik säger följande: ”Det kanske är för att jag skäms och önskar att jag hade gjort saker annorlunda” och Williams kommentar: ”Det har varit min hemlighet” och ”Jag bedövade mina känslor genom att dricka och festa mycket, det kändes lättare än att prata om det”. Enligt Goffmans teori om stigma så löper individer som är stigmatiserade en risk om att förlora hopp om att leva med den stigma de tillskrivs, och ytterligare gör att individen har ett behov av att dölja det (2014, s. 51). Att dölja det man har erfårit är närvarande hos flera av respondenterna eftersom man pratar om att det är en hemlighet och man dricker och festar för att dämpa ens känslor och undvika att prata om det man har varit med om. William uttrycker alltså en rädsla om att bli avslöjad vilket Goffman (2014, s. 51–52) skriver om genom att tillägga att den stigmatiserade gör allt i sin makt för att inte bli avslöjad och använder sig av olika strategier för att inte bli avslöjad.

Kimmel (2005, s. 30) menar att den hegemoniska definitionen av manlighet är:

”a man in power, a man with power and a man of power”. Vi sätter alltså värde i att manlighet är att vara stark, framgångsrik och vara i kontroll bland annat (ibid). Detta gör att män som inte lever upp till dessa normer och idéer av vad manlighet ska vara riskerar att känna skam och rädsla som respondenterna benämner känna i samband med deras erfarenheter.

En av de främsta anledningarna till att kvinnor och män inte träder fram för att rapportera sexuella trakasserier eller övergrepp är skam (Psychology Today, 2017). Skam är en känsla som uppstår när en person upplever sig sexuellt kränkt. Gerschen Kaufman som skriver om skam i sin bok *Shame: The Power Of Caring* (1992) menar på att skam är en naturlig reaktion på att bli kränkt (ibid). Kaufman poängterar enligt Psychology Today (2017) att övergrepp i sin natur är ett förödmjukande och avhumaniserande sätt att bli sedd vilket leder till att den

drabbade känner sig smutsig och upplever sig som hjälplös och utlämnad till en annan persons nåd.

En förklaring till varför männen inte väljer att berätta om deras upplevelser kan bero på att man inte uppnår den hegemoniska maskuliniteten som utgör den normativa och ideala idén om vad en man ska vara som också utövar status och makt (Connell, 2008, s. 114–117). Det finns alltså en överordnad och flera underordnade maskuliniteter och i samband med de sexuella trakasserier männen har varit med om, tillskrivs man automatiskt en underordnad maskulinitet vilket Connell (2008, s. 114–119) menar är externa påverkan som influerar allt ifrån status, klass till ekonomiska förutsättningar.

Burcar (2005, s. 162) refererar till Vanita Sundaram et al. (2004, s. 66) som uttryckte en tanke kring svårigheten mellan att vara man och ett offer: ”If men are expected to be masculine and thereby powerful, dominant, and in control, they cannot be discursively produced as victims. – the antithesis of masculinity.”

Då skam är närvarande när någon utsätts för sexuella trakasserier var det viktigt för mig att ha intervjufråga som frågar respondenterna kring upplevelser av skam när de utsätts för något obehagligt.

För Fredrik var det en självklarhet att han har upplevt känslor av skam i samband med de sexuella trakasserier han har erfarit. För män handlar det mycket om att stå upp för sig själv, att inte framstå som svag. Ovanpå det framför samhället en dialog om att män inte är offer och som Fredrik uttrycker så väl att män ska vara starka och oberörda.

Definitivt, det är inte så roligt att prata om och jag önskar idag att jag hade stått upp för mig själv mer. Jag har alltid varit rädd för konfrontationer och haft en dålig vana att tillfredsställa andra framför mig. Tänker inte alltid på mina behov. Sexuella trakasserier är inte roligt att prata och jag tror att det finns skam särskilt för män att prata om vad man har upplevt även som homosexuell. Samhället säger aldrig att män är offer, vi ska ständigt vara starka, oberörda det blir mycket på en och samma gång.

För Hampus uttryckte han att skam var ett starkt ord men kunde uppleva aspekter av skam såsom obehag om personer som han inte känner hade kunskap om hans upplevelser av trakasserier. Termen skamfläck benämns där Hampus uttrycker att:

Skam är ett starkt ord men jag har nog känt ett obehag av att främlingar skulle veta om min upplevelse. Det är inte något som är särskilt roligt att prata om eller något man tar upp från ingenstans. Jag skulle i stället säga att jag hade känt skamfläck över att andra skulle uppleva mig som känslig eller dramatisk. Det är mest människors okunskap som gör att man kanske känner lite skam om något.

För William kände han skam först senare, veckor senare blev det som värst där han redogör om känslor och hur skammen greppade tag om honom.

Skammen kom först senare när jag kunde känna den, kände inte det till en början eller var åtminstone inte medveten om det. Till en början borstade jag av mig de som hände och försökte glömma vad som hade hänt. Det kändes som värst veckor efter att det hade hänt jag ville verkligen gräva ner mig och glömma bort att det hade hänt. Jag känner mest skam över att jag tillät det hända och kände att det var mitt fel många gånger, jag inte sa något när det skedde. Passivitet i situationer som dessa gör att man känner skam även om man vet att kroppen inte svarade och att man frös till is.

Samtliga respondenter uttryckte sidor av skam och i Hampus fall pratade han om ett obehag av att främlingar skulle ha en insikt i det han har upplevt. Detta kan man koppla till Goffman (2014, s. 10) som redogör att när vi kommer i kontakt med en främling utgår vi från vårt första intryck och kategoriserar samt fastställer vissa egenskaper hos individen och ställer förväntningar och krav på hen. Detta kan få konsekvenser eftersom individen kan identifieras av andra som avvikande och stigmatiserade. Känslor av skam är något som kommer upp genom hela resultat delen och det blir tydligt hur det finns en underliggande rädsla av att bli stigmatiserad av andra då man har erfårit något som redan är stigmatiserat i samhället.

Oönskade sexuella upplevelser för män har visat på att det kan få skadliga effekter både psykiskt och fysiskt (Griswold, Neal Kimball & Alayan, 2020, s. 300). Det kan leda till depression och ångest (ibid). Griswold, Neal Kimball & Alayan (2020, s. 300) refererar till en undersökning av Weiss (2010) som undersökte mäns upplevelser av påtvingade sexuella övergrepp där man fann att skam var en konsekvens av upplevelsen, vilket ytterligare hindrade män från att rapportera upplevelser. Man kom fram till att för att rapportera eller berätta för någon om ens upplevelser måste man först erkänna för sig själv att den sexuella upplevelsen var oönskad (ibid). Då endast hälften av männen som jag intervjuade har berättat om sina upplevelser för någon medan ingen av dem har rapporterat, kan det finnas underliggande skam hos samtliga. Som Griswold, Neal Kimball & Alayan (2020) understryker måste man först erkänna för sig själv att den sexuella upplevelsen var oönskad för att kunna rapportera eller berätta för någon, något jag inte kan analysera utifrån de frågor

som jag fick besvarade från respondenterna. I stället kan jag se en koppling till Goffman (2014, s. 9) som menar på att samhället bestämmer om vad som åses som naturligt, och eftersom sexuella trakasserier och övergrepp i vårt samhälle innefattar både stigma och skam blir det svårt för män i allmänhet att prata om.

6. Diskussion

6.1 Sammanfattning av studien

Mitt syfte med studien var att fördjupa mig i hur män pratar om #metoo och deras användning av hashtags, likaså hur männen resonerar kring de upplevelserna av sexuella trakasserier de har erfårit. Alltså med hjälp av ord och en diskurs få en inblick i mäns attityder och erfarenheter kring upplevelser som #metoo försöker belysa. Genom att illustrera synsätt, erfarenheter och insikt med hjälp av intervjuerna kunde jag få en insikt om hur männen i min studie ser på #metoo och deras egna erfarenheter av sexuella trakasserier och övergrepp. För mig var det viktigt att tidigt få en insikt i vad männen visste sedan tidigare gällande #metoo och om de kände en samhörighet till rörelsen utifrån deras egna erfarenheter av sexuella trakasserier. Eftersom metoo-rörelsen har blivit en slags mantra för sexuella trakasserier fann jag det viktigt att inleda min fråga till respondenter gällande #metoo.

Resultatet för studiens första frågeställning om hur männen ser på att använda hashtags såsom #metoo var att man inte använder hashtags för att redogöra för ens upplevelser av sexuella trakasserier. Detta eftersom man ansåg att det var personligt och att det inte fanns ett behov av att främlingar ska ges en inblick i det man har erfårit. Det kom också fram att männen i studien inte kände en tillhörighet till #metoo då man hade en idé om att det endast är för kvinnor. Connell & Messerschmidt (2005, s. 848–849) menar på att hegemonisk maskulinitet konstrueras i samband med interaktioner mellan människor och säger för stunden om vad som bedöms vara ”maskulint”. #Metoo betraktas alltså inte som ”maskulint” och går utanför normen om vad som betecknas som maskulinitet. Trots att männen själva inte har använt #metoo eller har ett större intresse av att används det, så uttrycker flera att det är ingenting fel på att göra det och anser att kvinnor och män ska kunna kommentera #metoo utan att bli kritiserade, men också ges en plattform.

När det kommer till samtliga män i min studie finns det en attityd och diskurs om att man antingen tar på sig ansvaret av sexuella trakasserier/ofredanden man har utstått eller att man kunde ha gjort mer eller annorlunda i efterhand. Goffman (2014) tar upp problematiken med att vara stigmatiserad och de konsekvenser som sker i samband med förväntningar och krav som ställs på en. Det blir alltså inte konstigt att männen finner ett behov av att dölja det eftersom det finns en risk om att bli stigmatiserad. Som Goffman (2014, s. 51–52) skriver så använder personer sig av olika strategier för att inte bli avslöjad som stigmatiserad vilket

framgår i männens svar. En av respondenterna reflekterade inte så mycket över det han hade erfarit av sexuella trakasserier utan i stället benämner att andra har varit med om värre och han valde att ignorera händelsen och begrava det som hade skett. Många väljer alltså att inte ge det liv eller tid vilket kan vara ett tecken på varför män inte väljer att berätta eller har svårigheter att förstå vad som har hänt när de utsätts för sexuella trakasserier eller övergrepp. I kombination med den hegemoniska maskuliniteten och machokulturen i samhället som säger att män inte kan utsättas för sexuella övergrepp, finns det en skam och stigma prata om det man har upplevt då det finns en idé om att män ska vara tuffa och starka bland annat (se exempelvis Eriksson, 2021). Att erkänna det man har upplevt kan alltså innebära att man blir stigmatiserad och uppfattas därför inte som ”manlig”.

Även om flera av respondenterna inte uttryckte konsekvenserna av sexuella trakasserier såsom depression och svår ångest kunde jag höra när jag höll intervjuerna på telefon att flera av männen pratade med en tyngd i rösten, alltså ett bekymmer som är svårt att fånga i skrift. Jag kan se att det finns brist på ord eller hur man ska definiera den trauma man har gått igenom på grund av trakasserier och ensamhet männen känner då man som grupp många gånger glöms bort. Det föreligger alltså skam och stigma över hela upplevelsen vilken ytterligare försvårar processen att rapportera eller prata med någon.

6.2 Metoddiskussion

Utgångspunkten i kvalitativa metoder byggde på idén att genom att intervjua män som har erfarit sexuella trakasserier eller övergrepp få en möjlighet att ingående ta del av deras upplevelser, tankar, reflektioner och känslor. Jag ville alltså utifrån mina frågeställningar följa respondenterna på en resa som redogör för hur #metoo inverkar på deras liv och om #metoo har gjort det lättare för dem att prata om deras erfarenheter av sexuella trakasserier eller övergrepp. Då samtliga intervjuer skedde antingen på telefon eller chatt fann jag, att jag gick miste om ansiktsuttryck, kroppsspråk och personlig kontakt. Då jag är en person som använder mycket av mitt kroppsspråk fann jag att utförandet av intervjuerna inte blev lika djupa som jag hade velat, det blev i stället en svårighet att ”läsa av” respondenterna och den verbala kommunikationen blev inte lika enkel som om jag hade suttit mittemot respondenten. Efter att intervjuerna utfördes ser jag att det hade varit bättre men också enklare om intervjuerna hade utförts på plats. Samtidigt måste man ha i åtanke att respondenterna pratar

om känsliga ämnen som kan vara svåra att prata om och därför kan jag samtidigt se att kommunikation på telefon eller chatt kan ha varit lättare för dem att öppna upp sig.

Eftersom jag själv inte valde mitt urval av respondenter utan de tog kontakt med mig med hjälp av ett community, Qruiser hade jag inget att säga till om i relation till sexualitet, ålder eller etnicitet. Även om Qruiser är ett community främst för HBTQ-personer så finns det personer på Qruiser som identifierar sig som heterosexuella och jag har därför inte avgränsat det till enbart män som identifierar sig som bi- eller homosexuella. Utan i stället lagt vikt vid att komma i kontakt med män som har erfarit sexuella trakasserier. Av de fyra män som jag intervjuat identifierade sig tre som homosexuella och en som bisexuell. I min presentation (se bilaga 1) var det viktigt att komma i kontakt med respondenter som identifierade sig själva i presentationen på Qruiser och kände att de kunde bidra med något i min studie. Detta var dock en stor risk eftersom det fanns en ovisshet om någon alls skulle ta kontakt med mig, vilket gjorde att jag kände en viss nervositet under processen av studien. Jag fann också en nervositet i att forska i ett utforskat område eftersom man inte kunde förlita sig på vad akademien säger utan fick upptäcka material som kan tillämpas i min studie. Som jag nämnde tidigare i min studie är #metoo nytt och utforskat för många, särskilt män. Vi har fortfarande inte i min mening utforskat alla aspekter av metoo och jag tror att ju mer vi inkluderar olika grupper oberoende på kön, etnicitet, ålder eller klass kommer vi kunna ta del av fler historier och hur man kan göra metoo mer inkluderande. Jag märkte även under arbetets gång hur det var svårt för respondenterna att benämna om de utsatts för sexuella trakasserier, ofredanden eller övergrepp vilket gör att vi måste bli bättre på att utbilda och informera människor om vad de har erfarit.

Under studiens gång har jag önskat att jag hade mer tid. Med en större tidsram hade jag kunnat intervjuar fler respondenter vilket hade gjort min studie djupare och mindre begränsad. Med fyra respondenter i min studie kan jag inte göra en generalisering av resultatet. Utan kan endast utgå från männens reflektioner och erfarenheter samt applicera vad tidigare forskning säger utifrån männens yttranden. Jag har dessutom enbart intervjuat personer inom HBTQ-rörelsen vilket gör att det kan skilja sig från hur heterosexuella män resonerar och erfår i relation till deras erfarenheter av sexuella trakasserier. Jag har därför bara fångat en liten men viktig grupp i min studie som belyser ett viktigt och centralt ämne inom socialt arbete. Det är i min mening viktigt att individer i samhället är medvetna om att det inte är en svaghet eller ska finnas stigma eller skam i att prata om ens upplevelser kring sexuella övergrepp och

trakasserier. Även professionella inom socialt arbete måste bli bättre på att erbjuda hjälp och stöd för grupper som män för om professionella själva saknar kunskap och bär på osäkerhet kring utsatta män (se exempelvis Björklund & Boman, 2016). För hur kan vi förvänta oss att män som har erfarit sexuella trakasserier/övergrepp ska ange och beskriva deras erfarenheter av sexuella trakasserier när det finns en okunskap i hur man erbjuder vård och bemöter män som har erfarit övergrepp?

6.3 Framtida forskning

Om infallsvinkeln i stället hade fokuserat på förövarna som respondenter hade man fått ett annorlunda synsätt som hade det gjort det möjligt att förstå sexuella trakasserier och övergrepp utifrån båda sidor. Man hade kunnat behålla stigma och hegemonisk maskulinitet som teoretiskt ramverk för att analysera förövarnas resonemang och attityder kring sexuella trakasserier och övergrepp. Alltså se om det finns skam/stigma närvarande hos förövarna och om aspekter av den hegemoniska maskuliniteten gör att man utsätter andra för trakasserier eller övergrepp. Med detta sagt kan man ställa sig frågan om det finns skam i vad respondenterna gör, alltså om det är något man har reflekterat över och i så fall hur samtalet ser ut när man reflekterar över den handling som man har utfört. Det hade även varit intressant att se hur förövarna upplever #metoo vilket hade gjort den framtida forskningen relevant i dagens klimat. I min mening hade det varit ett mångfacetterat och unikt område som jag aldrig tidigare har sett inom svensk forskning.

7. Referenser

Ahrne, G. & Svensson, P. (2015) Kvalitativa metoder i samhällsvetenskapen. I: Ahrne, G. & Svensson, P.. *Handbok i kvalitativa metoder*. 2. uppl. Malmö: Liber AB

Alvehus, J. (2019) *Skriva uppsats med kvalitativ metod*. 2 uppl. Stockholm: Liber AB

Alvesson, M. & Sköldberg, K. (2017). *Tolkning och reflektion: vetenskapsfilosofi och kvalitativ metod*. 3 uppl. Lund: Studentlitteratur.

Björklund, I. & Boman, S. (2016) *Män utsatta för sexuella övergrepp: erfarenheter från ett psykoterapeutiskt arbete*. Stockholm: RFSU

Bryman, A. (2011) *Samhällsvetenskapliga metoder*. 2. uppl. Malmö: Liber.

Bruggeman, A. J. UsaToday (2019) For male survivors of sexual assault – like me - #MeToo can help change culture of silence.

<https://www.usatoday.com/story/opinion/2019/07/26/sexual-assault-among-men-needs-discussed-metoo-column/1807577001/> [2022-02-25]

Bränström, L. S. Svenska Dagbladet (2018) Finansförbudet: Få berättar om trakasserier.

<https://www.svd.se/finansforbundet-fa-berattar-om-sexuella-trakasserier> [2022-01-03]

Burcar, A. V. (2005). *Gestaltningar av offererfarenheter: samtal med unga män som utsatts för brott* (Doktorsavhandling, Lund University, Dept. of Sociology). Lund: Sociologiska institutionen, Lunds universitet.

<https://portal.research.lu.se/portal/files/4858901/1515540.pdf>

Cook, M, J. Ellis, E. A. (2020). The Other #MeToo: Male Sexual Abuse Survivors.

Psychiatric Times. Vol. 37(4) <https://www.psychiatrictimes.com/view/other-me-too-male-sexual-abuse-survivors>

Connell, R. (2008). *Maskuliniteter*. 2. uppl Göteborg: Daidalos

Connell, R. W., & Messerschmidt, J. W. (2005). Hegemonic masculinity: Rethinking the concept. *Gender and Society*. 19(6): 829–859.

Eriksson, S. A. (2021) *Livet efter sexuella övergrepp: om hälsan, sexualiteten och vägen tillbaka*. Stockholm: Vintergård förlag.

Eriksson, Z. U. & Ahrne, G. (2015) Intervjuer I: Ahrne, G. & Svensson, P. *Handbok i kvalitativa metoder*. 2. uppl. Malmö: Liber AB

Francke, G, M. Sydsvenskan (2021) Sex med barn var fel även före Metoo, Staffan Hildebrand. <https://www.sydsvenskan.se/2021-12-02/sex-med-barn-var-fel-aven-fore-metoo-staffan-hildebrand> [2022-02-20]

Flood, M. (2019) Men and #MeToo: Mapping Men's Responses to Anti-violence Advocacy I: Fileborn, B. & Lonely-Howes, R. *#MeToo and the Politics of Social Change*. Springer International Publishing.

Griswold, S.R. Neal Kimball, C. & Alayan, A. J. (2020) Males' stories of unwanted sexual experiences: A qualitative analysis. *Psychology of Men & Masculinities*. 21(2): 298–308.

Goffman, E. (2014) *Stigma: den avvikandes roll och identitet*. 4. Uppl. Lund: Studentlitteratur

Hillstrom, L. C. (2019) *The #MeToo Movement*. ABC-CLIO Interactive.

Jämställdhetsmyndigheten (2022) Berättelser från #metoo-upproppen. <https://jamstalldhetsmyndigheten.se/mans-vald-mot-kvinnor/sexuella-trakasserier/berattelser-fran-metoo-upproppen/> [2022-01-23]

Jämställdhetsmyndigheten (2019) Samlad kunskap mot sexuella trakasserier (Rapport nr. 2019:12). Jämställdhetsmyndigheten. <https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/files/2019/11/Samlad-kunskap-mot-sexuella-trakasserier-2019.12.pdf> [2022-01-23]

Kimmel, S. M. (2005) The gender of desire [electronic resource] essay on male sexuality. Albany, NY: State University of New York Press.

Langone, A. (2018) Time. #MeToo and Time's Up Founders Explain the Difference Between the 2 Movements – And How They're Alike. <https://time.com/5189945/whats-the-difference-between-the-metoo-and-times-up-movements/> [2022-01-26]

Lundman, B. & Graneheim, H. U. (2008) Kvalitativ innehållsanalys. I: Granskär, M & Höglund-Nielsen, B. *Tillämpad kvalitativ forskning inom hälso- och sjukvård*. 1 uppl. Lund: Studentlitteratur.

McLean, I. A. (2012) The male victim of sexual assault. 27(1): 39–46.

Mendes, K., Ringrose, J. & Keller, J. (2018). #MeToo and the promise and pitfalls of challenging rape culture through digital feminist activism. *European Journal of Women's Studies*, 25(2): 236–246.

nbcnews (2018) Some male sexual assault victims feel left behind by #Metoo. <https://www.nbcnews.com/news/us-news/some-male-sexual-assault-victims-feel-left-behind-metoo-n867386> [2022-02-23]

Onwuachi-Willig, A. (2018) What About# UsToo?: The Invisiblity of Race in the #Metoo Movement. *Yale Law Journal Forum*.

Pascalidou, A. (red.) (2017). *Me too: så går vi vidare : röster, redskap och råd*. Stockholm: Lava förlag

Psychology Today (2017) Why Don't Victims of Sexual Harrassment Come Forward Sooner? [Blogg] 16 november. <https://www.psychologytoday.com/us/blog/the-compassion-chronicles/201711/why-dont-victims-sexual-harassment-come-forward-sooner> [2021-12-10]

GQ (2018) What 1,147 Men Think About #Metoo: A Glamour x GQ Survey <https://www.gq.com/story/metoo-and-men-survey-glamour-gq> [2021-12-20]

Repstad, P. (2007). *Närhet och distans: kvalitativa metoder i samhällsvetenskap*. 4 uppl. Lund: Studentlitteratur

The Telegraph (2017) #metoo: Six reasons why men do not report sexual harassment [video]. <https://www.youtube.com/watch?v=v3R0uoz-T0c&list=LL&index=2>

Trost, J. (2005). *Kvalitativa intervjuer*. 3 uppl. Lund: Studentlitteratur.

Vetenskapsrådet (2018) Sexuella trakasserier i akademien. Vetenskapsrådet.

Vitelli, R. (2020) Why Aren't male victims of Sexual Abuse Speaking Out? Psychology Today. <https://www.psychologytoday.com/us/blog/media-spotlight/202004/why-arent-male-victims-sexual-abuse-speaking-out> [2021-12-16]

Bilaga 1: Qruiser

Är du en man som har erfarit sexuella trakasserier/ofredande?

I så fall söker jag dig för en studie.

Jag håller just nu på att skriva ett examensarbete där jag vill komma i kontakt med dig som är man, oavsett ålder och sexuell läggning. Idén med studien är att intervjua män som erfarit sexuella trakasserier och därmed åhöra erfarenheter och attityder kring att använda hashtags såsom #metoo för att berätta deras historier.

Jag tror på anonymitet och därför kommer samtliga intervjuer att ske anonymt. Ta kontakt med mig om du skulle önska att medverka i undersökningen.

Tack!